

3. søndag efter påske

Tid og sted: Ødsted og Jerlev, d. 22. april 2018

Skriftlæsninger

2 Mos 3,1-7.10-14: Brændende tornebusk

ApG 4,7-12

Joh 14,1-11: Vejen, sandheden og livet

Salmevalg

754: Se, nu stiger solen

299: Ånd over ånder

245: Opstandne Herre, du vil gå

14: Tænk, at livet

218: Krist stod op af døde

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer,

kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.” Thomas sagde til ham: ”Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?” Jesus sagde til ham: ”Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.”

Filip sagde til ham: ”Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.” Jesus sagde til ham: ”Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.

Prædiken

Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?

Det er godt at kunne finde vej.

Jeg har af og til hørt velmenende kristne forkyndere sige, at Gud skal være vores GPS. Eller når Bibelen er vores GPS, så fører den os lige til Gud.

Derhjemme på væggen har jeg også et skøn billede hængende. Det er en fin engelsk plakate fra 1800-tallet, der bærer titlen: The broad and the narrow way. Den brede vej og den smalle sti. Der er fine illustrationer og skrifthenviisninger på plakaten. Den brede vej hedder fortabelsens vej, og på vejskiltet derind står der død og forbandelse; men over den brede fine port ind til vejen står der "Velkommen"; og så fører vejen ellers forbi spillehaller, dansesteder, teatre og pengevekslerer; og vejen fører gennem en slagmark, og lige inden man kommer til det brændende helvede kører søndagstoget. Jeg forestiller mig, at man på netop denne tid i England har diskuteret, om togene skulle begynde at køre om søndagen. Men meningen er jo ganske klar: stiger du på toget en søndag fører det dig lige lukt i helvede.

Den anden vej hedder frelsens vej. På vejskiltet står der liv og frelse. Der er en lille bitte indgangsdør, men vejen fører gennem et smukt landskab, forbi kirker og søndagsskoler og klostre, forbi vajsenhuse og hellige kilder; og den ender i det himmelske Jerusalem, i Guds skønne rige.

Plakaten er som et åndeligt kort, der skal vejlede os på den åndelige vandring gennem vores liv her på jorden til Guds vidunderlige rige. Man kan more sig over stereotyperne: Kortspil, dans og offentlig transport om søndagen fører til helvede. Gad vide, hvad de ville mene om den danske lukkelov i dag! Omvendt fører omsorg for de fattige og syge, bøn og gudstjeneste til himmeriget.

Men tanken om dette åndelige kort, der skal vejlede os på den åndelige vandring gennem livet, er ikke så fjern for os. Vi mennesker har til alle tider søgt sådan åndelig vejledning. De ti bud er et glimrende eksempel. Sharia, loven i Islam, er et andet eksempel, og ordet Sharia er oven i købet et arabisk ord, der betyder vej. Det er altså også en åndelig vejledning.

I dagens Danmark er det psykologerne og andre eksperter ud i livets kunst, der står for den åndelige vejledning. Og hvis denne åndelige vejledning kan kobles til hjerneforskningen, så får den også et skær af videnskabelig baseret fakta. For eksempel læste jeg den anden dag, at det er godt at synge samme. Hvorfor? Jo, fordi når vi synger sammen, så frigiver hjernen endorfiner, og vi kan komme i en lykke-stemning.

Nutidens himmerige er, når hjernen frigiver de gode og sunde endorfiner.

Men jeg vil nu mene, at det er en åndelig forarmet måde at tale om menneskelivet på, fordi livet risikerer at blive reduceret til processer i hjernen. Så jeg vil jeg faktisk hellere søge vejledning i den engelske plakat fra 1800-tallet.

Nå, men som sagt, så har jeg af og til hørt velmenende kristne forkyndere prædike, at Gud skal være vores GPS. Eller når Bibelen er vores GPS, så fører den lige til Gud. Det er en moderne måde at tale om et åndeligt kort, der skal vejlede os på den åndelige vandring gennem livet.

Vi siger gerne, at der er mange forskellige religioner og menneskesyn, men ser man nøjere efter, så er der egentlig kun to. Det ene syn går ud på, at mennesket er en søgende på vej mod sandheden. Alle er ikke kommet lige langt, ingen er nået helt frem til målet, men alle er på vej.

Omvendt er mennesket efter det andet syn ikke så meget en søgende, efter det andet syn er mennesket en vildfaren, en bortløben. Mennesket er på vej bort fra sandheden. Det er kristendommens syn på mennesket.

Efter det første menneskesyn måtte man betragte Jesus som en af de åndelige vejvisere. Sådan som Thomas efterspørger: Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen? Thomas vil gerne vide, hvilken vej han skal gå. Han ønsker åndelig vejledning, og Jesus skal vise ham den åndelige vej gennem livet til himmeriget.

Jesus svarer med de berømte ord: ”Jeg er vejen og sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden ved mig.”

Jesus er ingen vejviser, der vil lede os på den rette åndelige vej igennem livet til Gud. Nej. *Jesus er selve vejen.*

Det vil sige, at Jesus er den, der stopper os på vores flugt bort fra Gud.

På samme måde er det med fortællingen om den brændende tornebusk, som Moses ser i ørkenen. Moses løb bort fra Egypten, og han gik nu i ørkenen og vogtede får for sin svigerfar. Pludselig står han foran en flammende ild, der brænder fra en tornebusk. Men ilden fortærer ikke busken. Det var et mærkeligt syn, og han ville se nærmere på det. Men da talte Gud inde fra tornebusken.

Moses var ikke på vej mod Gud. Han søgte ikke den åndelige vej gennem livet. Han havde måske snarere opgivet den åndelige vej, og han var flygtet bort fra sin skæbne som på en gang kongesøn og slavesøn i Egypten. Gud stoppede Moses i hans flugt. Og da Moses spurgte Gud, hvem han var, sagde han: Jeg er!

Vi har altså en Gud, der er. Og fordi Gud er, kan han sige: Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde.

Gud er den, der stopper Moses i hans flugt bort fra det liv, der var hans. Og Gud sender ham tilbage. Tilbage til det lidende folk. Fordi Gud er den, der kommer til os.

På samme måde er Jesus ikke vejen til Gud. Jesus er Guds vej til os. Det er den dybe mening med Jesu ord til disciplene: ”Jeg er vejen og sandheden og livet. Ingen kommer til Faderen uden ved mig.” ... og så kommer der en væsentlig tilføjelse: ”Kender I mig, vil I også kende min fader.”

Jesus er Guds vej til os. Det er påskeevangeliet udlagt som vej. I påsken fortælles det igen og igen, hvordan disciplene farer forvildede omkring. ”Vi fór alle vild som får, vi vendte os hver sin vej,” står der i Langfredagslæsningen fra Esajas’ bog. Disciplene farer forvildede omkring efter Jesu korsfæstelse og død. Nogle leder efter den levende blandt de døde. To disciple er på vej til Emmaus, en lille ubetydelig landsby, for de ved ikke, hvad de skal stille op med sig selv. Disciplene sidder bag låste døre, fordi de er bange. Men den korsfæstede og opstandne Jesus møder dem gang på gang, og han siger: Gå tilbage til de andre; Gå

sammen til Galilæa, til jeres hjem: jeg møder jer dér. Og derfra sender Gud disciplene til verden. Ikke for at vise verden, hvordan vi mennesker kommer til Gud. Nej, det er derimod for at fortælle, at Gud allerede er med os: ”Og se, jeg er med jer alle dage ind til verdens ende.”

Jesus eller Bibelen er ikke nogen GPS til Gud. Jesus er Guds levende Ord, og når vi siger hans navn og forkynder hans kærlighed, så er Gud midt iblandt os. Og han sender os altid hen til vores næste, for det er Guds vej til os. Amen.